

La pitjor mare del món

Anna Manso

Fotos felices

Dilluns comença el curs escolar, mentre les vacances s'allunyen del meu còrtex cerebral a tota pastilla. Però encara hi resten els records.

Hi ajuda el fet que el pare de les criatures superés el seu rècord personal de fotos per minut. I també que el viatge que vam fer a terres estrangeres on plou a raig, la gent toca música a raig i hi ha verd a raig fos un molt bon viatge. De tota manera, faltaria a l'ètica d'aquesta columna si no expliqués que el viatge va contenir moments tensos i oblidables, perquè la convivència a les llars dels progenitors imperfectes ja ho té, això. Uns progenitors que sospito que som majoria, tot i que cada cop que per vacances he obert el Facebook o l'Instagram no ho hauria dit mai.

Coses que m'expliquen

Les xarxes socials durant les vacances són, més que mai, un cau de mentiders. Segons les fotos dels altres, la vida durant l'estiu és un Shangri-la en versió *non-stop*. Jo també comparteixo aquest amor per les vacances, per viure-les en família, per les platges i els viatges, per les estones a la ciutat o al poble propi descansant, però coi, servidora, que abraça la causa imperfeccionista amb entusiasme, no pot estar d'acord amb aquest festival de sucre i frases esclatants de felicitats irreductibles. Ho sento però no me les crec, les felicitats irreductibles.

Digueu-me Gargamel, digueu-me el que us vingui de gust, però no me les empasso. Perquè fins i tot els pastissos duen un pessic de sal. I per-

IDIL·LIC. La pitjor mare qüestiona els àlbums de fotos que mostren estius idíl·lics en família, en què tot mostra felicitat i harmonia. GETTY

.....
**Les xarxes socials
 durant les vacances
 són, més que mai,
 un cau de mentiders**

què després la gent, en veu baixa, m'explica coses...

Que el viatge molt bé, molt bé, però que arrossegar *adolescentis comunis* en mode barrufet rondinaire va ser molt dur, que al final ja no sabien què fer amb el menor d'edat a càrrec (MEC) i se'ls en va anar la mà amb les pantalles, que a la nit aquells sopars idíl·lics que apareixien a les fotos no duraven més de vint minuts perquè els mosquits els trinxaven l'epidermis, que l'amic convidat del MEC va resultar un petit Freddy

Krueger... Coses, coses i més coses, petites, grans, insignificants o mitjanes, però cap apareixia a les fotos que es llueixen per internet.

No pot ser bo

Ja ho entenc que no ve de gust esbombar les petites misèries als quatre vents. Jo només demano que ens continguem amb la versió que oferim al món. Que tot plegat s'ajusti més a la realitat científica i antropològica de les nostres llars. Que si crivellem el personal amb un festival salvatge de vida bella, també els expliquem algun moment de defalliment humà ("Avui he fet una manualitat amb els MEC que no me l'han volgut ni per reciclar al punt verd del barri", per exemple). Perquè si no ho fem estem contribuint a fer creure als incauts que volen tenir descendència que tot són flors i violes, i ja sabem que no, precisament.

Per no parlar de la insolidaritat amb els progenitors terrenals que fan balanç de les seves vacances i s'adonen que no han estat ideals al cent per cent (ni falta que fa, no puc deixar d'afegir). Sí, les xarxes socials són meravelloses, però acabaré enyorant les passades de fotos en directe que et feien els amics o familiars per molt eternes que fossin. Perquè llavors, com a mínim, eres allà, amb ells i la seva parentela, i mentre veies les fotos i un dels seus MEC i colpejava el cap amb un martell de joguina comprovaves en directe que tot aquell manà de vida familiar ideal era tan sols això, un ideal.

—
Anna Manso és mare, escriptora i guionista

L'explorador reprimit

Jaume Funes

Putades de la vida

Ens vam veure quan tots dos començàvem vacances. Rumiant paraules en silenci al passeig, de Palamós a Calonge. Les direccions eren oposades però no vaig veure cap núvol ni al seu horitzó ni al meu. Ara en Carles Capdevila ens ha explicat que viurà un temps gestionant una malaltia greu com és el càncer. I els que som amics seus, si més no d'aventures reflexives, ens quedem sense saber què contestar a les seves paraules. Ni les piulades, ni els correus, ni el telèfon m'acaben de servir per comunicar-li alguna cosa humanament útil, per poder dir-li que la connexió o el *link* que hagi de menester estan lliures.

Com sempre que no se què dir cerco les paraules entre els adolescents, les paraules que jo he dit en situacions similars a alguns adolescents. Una de les putades més grosses de les vides adolescents en què he hagut de treballar eren uns nois i noies portadors o malalts de sida, alguns d'ells abandonats en el sistema protector. Tots ells tenien la infecció o la malaltia per transmissió dels seus pares, no havien fet res per contreure-la. En descobrien la gravetat mentre s'endinsaven en l'adolescència. Estàvem junts per trobar pactes entre el desig de viure bojament i la gestió raonable de

medicaments, pautes d'ordre, proteccions, projectes de vida...

Vam acordar que primer hi havia el que cadascú era. La malaltia no els definia. No eren *sidosos*, patien una malaltia empenyadora que a estones podia quedar arxivada. Després, l'ordre que la malaltia imposava no tenia per què menjar-se tot el caos vital de la seva adolescència. Els metges podien dir-hi la seva però les pautes podien ser alterades a estones, per un amor, per una experimentació, per la necessitat d'arriscar-se i demostrar-se vius. No era vendible una vida feta només de medicaments i sacrificis pel

futur. No trobaven sentit a viure sense alguna aventura no prevista. També estava clar que eren ells els qui havien de gestionar la seva vida i els qui cerquesin ajuda per tenir cura de la seva salut. A estones tenien dret a estar irritats amb el món per les putades de la seva vida. Però, amic Carles, també vaig dir a aquells adolescents que, malgrat tot, encara ens comptem entre els éssers humans que cada dia poden trobar petites felicitats, algunes raons i altres éssers humans que justifiquen seguir vivint.

—
Jaume Funes és psicòleg i educador